

Day 18, Tuesday, 28 Adar

Chassidus Must Be Lived

Igros Kodesh vol. 12, pg 313-315

4,134

אגרות קודש חלק יב, ע' 313-315

ד'קלד

Baruch Hashem
26 Shevat, 5716
Brooklyn, N.Y.

To Mr. Eliezer Steinman, *sheyichyeh*,
Shalom u'vrachah!

I hereby express my thanks for your thoughtfulness in sending me the books you have published recently, namely: the writings of the *Maggid* of Dubno; the writings of Rabbi Nachman of Breslov; *Be'er HaChassidus*, first series and second series.

In connection with these books — and particularly the *Be'er HaChassidus* series — I would like to note here two points:

(1) The purpose of an author in general — and especially of one who writes on an intellectual subject, is to awaken in the reader a desire to continue engaging with the matters presented in the book and to delve more deeply into them — especially

ב"ה, כ"ו שבט, התשט"ז
ברוקלין,
ני.

מר אליעזר שי' שטיינמן
שלום וברכה!

אביע בזה תודתי עבור שימת לבו לשלוח לי ספריו שהוציא לאור בזמן האחרון, והם: כתבי המגיד מדובנא, כתבי רבי נחמן מברצל'ב, באר החסידות סידרה ראשונה וסידרה שני'.

בקשר עם הספרים ובפרט הסדרה באר החסידות - אעיר בזה על שתי נקודות:

(א) מטרת מחבר בכלל, ושל הכותב על נושא עיוני בפרט, לעורר תשוקה בלב הקורא להמשיך להתעניין בענינים המובאים בספר ולהעמיק יותר בהם, ובפרט אם המחבר מוסר הענינים בלשון וני-

when the author presents the material in his own language and formulation, that is, in a secondary vessel. In all eras, and especially in our generation, efforts are made to ease the burden on the reader and student by providing “handles for the vessel,” and the like.

For this reason, in my view — and experience confirms this — it is of the greatest importance to indicate the sources immediately, either in the margins of the page or at least at the end of each book, with precise references to chapters, pages, and so forth. This is particularly necessary when citing sources, for in this way one affords the reader and learner the opportunity to form their own understanding of the original text, and thereby stimulates their desire to explore the subject more deeply.

Moreover, this practice is beneficial not only for the reader and student, but also for the author himself. An author does not always retain his notes with the source references, and even when he does, they are not always readily available when he later revisits these topics.

I observed that such citations are lacking in the aforementioned books. My hope, however, is that if my suggestion is accepted, it will still be possible to remedy this deficiency in your forthcoming pub-

סוּחַ שְׁלוֹ, בְּכָלִי שְׁנֵי. וּבְכָלִי הַזְּמַנִּים, וּבְיַחּוּד בְּדוֹרְנוּ, מִשְׁתַּדְּלִים לְהַקְלֵל עַל הַקּוֹרֵא וְהַלּוֹמֵד עַל יְדֵי שְׁעוֹ- שִׁים “אֲזַנִּים לְקוֹפָה” וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה. וְלָכֵן לְדַעְתִּי, וְגַם הַנִּסְיוֹן מוֹרָה עַל כֵּךְ, חָשׁוּב בְּיוֹתֵר לְצִיּוֹן עַל אֶתֶר בְּשׂוּלֵי הַגְּלִיּוֹן אוֹ עַל כָּל פְּנִיִּים סוּף כָּל סֵפֶר - הַמְּקוֹרוֹת בְּצִיּוֹן הַפֶּרֶק, הַדָּף וְכוּ'. וּבִפְרָט כְּשֶׁמִּצְטַ- טְטִים, שְׁעַל יְדֵי זֶה נוֹתְנִים לְקוֹרֵא וְלַלּוֹמֵד אֲפֻשְׁרוֹת לַחֲוֹת דַּעְתּוֹ גַּם הוּא בְּפִירוּשׁ דְּבָרֵי הַמְּקוֹר וּמִגְרִים רְצוֹנוֹ לְהַתְעַמֵּק בְּעֵנֶי. יֵתֵר עַל כֵּן, נוֹהֵג זֶה טוֹב וּמוֹעִיל לֹא רַק לְקוֹרֵא וְלַלּוֹמֵד אֲלָא גַם לְמַחְבֵּר, כִּי לֹא תִמְדַּ שְׁמוֹרוֹת אֲצֻלוֹ רְשִׁימוֹתָיו בְּהֵן צִיּוֹן הַמְּקוֹרוֹת, וְאִם אֲפִילוֹ שְׁמוֹרוֹת - הֵרִי לֹא תִמְדַּ נְמֻצָאוֹת תַּחַת יָדוֹ כְּשֶׁמִּעֵיִן בְּעֵנֵינִים אֵלוֹ עוֹד הַפְּעַם.

רְאִיתִי שְׁבִסְפָרֵינוּ הַנִּלְחָסִים צִיּוֹנִים אֵלוֹ. אֲבָל תִּקְוָתִי, שְׁבָאֵם תִּתְקַבֵּל הַצְּעָתִי, הוּא עוֹד בְּכַדִּי שְׁיַעֲשׂוּ לְמֵלֵא הַחֲסָרוֹן בְּסִפְרֵינוּ הַעוֹמְדִים לְהוֹפִיעַ. וּמֵה טוֹב -

Regarding citation of sources: see also above, Vol. 11, letter 3,657, and the references noted there.

לְצִיּוֹן... הַמְּקוֹרוֹת: רְאֵה גַם לְעֵיל חֵלֶק י"א אֲגַת גִּתְרֵנוּ, וּבְהִנְסֵמֵן בְּהַעֲרוֹת שָׁם.

lications. Better still would be to publish a supplementary booklet for the books already issued, containing the source references for their respective topics.

(b) When conveying a system and concepts of Torah — which is a living Torah and a Torah of life — and especially the dimension connected with emotion, and all the more so when addressing a readership for whom these perspectives are new and even foreign, then in order for the matter to emerge in a more complete form and closer to its inner essence, it is not sufficient for the presenter or author merely to read the books of this Torah, study them with the requisite depth, and convey their distilled content.

Rather, the teacher or author must “clothe himself,” to the greatest extent possible, in the spirit of the Torah and in the lived reality of the founders of the approach and its leaders. This self-investment is all the more essential when the author’s goal is to draw practical conclusions relevant to life in the present.

I do not know you personally, but I hope you will not take offense if I permit myself to remark that in order to attain the goal you have set for yourself in your books — as you yourself describe in the introduction to *Be'er HaChassidus* — it would be fitting for you to adopt inwardly, and in your own life, the pattern of life that

להוציא חוברת מילואים גם לה- ספרים שהופיעו כבר - מכילה ציוני המקורות לעניניהם.

(ב) במסירת שיטת וענינים של תורה שהיא תורה חל' ותורת חיים, ובפרט - החלק שבה הקשור עם הרגש, וביחוד אם הכוונה היא לחוג קוראים אשר השקפות אלו חדשות וגם זרות הן בעולמם, הנה כדי שיצא הדבר בשלימות יותר וקרוב יותר לפנימיותו, לא די למוסר או למחבר לקרוא ספרי תורה זו, ללמדם בעיון הדרוש ולמסור תמציתם, אלא צריך הוא “להתלבש” במדה הכי אפשרית ברוח התורה ובהווי של מייסדי השיטה ונשיא' ועל אחת כמה וכמה מוכרחת התלבשות זו אם מטרת המחבר היא לבוא למסקנות מעשיות בהנוגע לחיים בהווה.

איני מכיר את כבודו באופן אישי אבל תקנתי שלא יקפיד על אשר ארשה לעצמי להעיר, שבכדי להגיע למטרה שהתווה לו בספריו, וכמו שכותב בהקדמתו לספריו באר החסידות, מהראוי שייסגל לעצמו ובפנימיותו סדר חיים שלהם, היינו חיים על פי התורה

they describe; that is, a life conducted according to the Torah in actual practice, as the nature of such a life is explained in the original Chassidic sources.

The approach of “*Rachmana liba ba’i*” — “the Merciful One desires the heart” is indeed essential as a starting point, but it is by no means sufficient whatsoever.

It is possible that you may suspect that my intention in all of the above is to influence a Jew to become fully observant of Torah and *mitzvos*, and moreover, in accordance with the demands of Chassidic teachings.

I readily acknowledge that in this, too, our Sages were correct when they said that a person is suspected only when there is at least some basis for the suspicion.

However, the fact that this intention exists in some measure does not in any way diminish the benefit—or, in my view, the necessity—that Chassidic teachings, presented in secondary form, be conveyed in a way that is closer in proximity to their truth and inner essence.

You may also find it surprising that I hope a letter could influence an *ish hogeh deiyos* — an ideologically grounded individual — one who certainly has a well-defined approach to life rooted deeply within the very fibers of his soul—to such an extent that upon receiving this letter he would change, to some degree, not only his outlook but also his conduct.

ובמעשה בפועל, וכפי שמתבאר
אופן חיים אלו במקור, בספרי
החסידות. אין מספיקה הגישה של
רחמנא לבא בעי, כי אף שזהו
מוכרח לכל לראש, אבל אין זה
מספיק כלל וכלל.

אפשר שיחשדני שכוונתי בהנ”ל
להשפיע על יהודי שיצשה שומר
תורה ומצוה במילואם ועוד כפי
דרישת תורת החסידות,

ואודה אשר גם בזה צדקו חכמינו
זכרונם לברכה באמרם אין אדם
נחשד אלא אם כן יש בו על כל
פנים במקצת.

אבל אין מקצת כוונה זו שלי
ממעטת כלל התועלת בשביל
המטרה הנ”ל, ולדעתי גם ההכרח,

שימסרו הדברים, דברי תורת החסידות,
שהם בכלי שני - בקי -
רוב יותר לאמיתתם ולפנימיותם.
אפשר גם כן שתפלא בעיניו תקנותי
- שעל ידי מכתב אוכל להשפיע
על איש הוגה דיעות, אשר בן-
דאי שיטה לו באופן חיו, שיטה
מיוסדה וקשורה בנימי נפשו וכו',
והשפעה עד כדי כך - שגבולות
המכתב ישנה באיזו מדה שהיא
לא רק השקפתו אלא גם הנהגותו.

30 Letters – 30 Days
Day 18, Chassidus Must Be Lived

The explanation for this is that I am not introducing a new idea of my own, but rather proposing an ancient idea — one which, nevertheless, is renewed each and every day and creates worlds anew — namely, the matter of our Torah and its *mitzvos*.

One who believes in the human being and in the infinite powers of the soul, since the soul of a Jewish person is — in the language of the *Alter Rebbe*, author of the *Tanya: chelek elokah mima'al mamash* — “an actual part of G-d above,” which is infinite, also believes that in a single moment and in a single instant, every individual can reach profound heights, regardless of his situation or standing in the moment immediately prior.

The catalyst for this can be even a small thing, a tiny spark, since it merely serves to open the infinite treasures that already exist within the soul of the listener or reader.

With esteem and blessing,

Surely you have on hand the indexes to *Chabad* books that I compiled at various times, which relate to the first point mentioned above. I have found them to be of great benefit—not only for others, but also for myself.

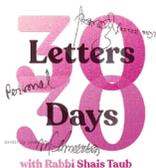
וְהִבְיָאוּר בְּזֶה הוּא - שְׁאֵינִי בָּא
בְּדָבָר חֲדָשׁ מִשְׁלִי, אֶלָּא מְצִיעַ
רַעֲיוֹן יָשׁוּן נוֹשָׁן, וּבִיחַד עִם זֶה,
שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם חֲדָשׁ הוּא וּבוֹרָא
עוֹלָמוֹת הוּא, הוּא עֲגִינַן תּוֹרַתְנוּ
וּמִצְוֹתַי. וְהַמְאֲמִין בְּאֲדָם וּבְכוֹחוֹת
נִפְשׁוֹ הָאִין-סוֹפִיִּים,

כִּינֵן שְׁנִפְשׁ הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הִיא
- בְּלִשׁוֹן רַבִּינוּ הַזֶּקֶן בְּעַל הַתְּנִיָּא
- חֵלֶק אֶלְקָה מִמַּעַל מִמַּשׁ, שֶׁהוּא
הָאִין-סוֹף,

הָרִי הוּא מְאֲמִין גַּם כֵּן אֲשֶׁר בְּשֵׁ-
עֲתָא חֲדָא וּבְרַגְעָא חֲדָא יָכוֹל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד לְהַגִּיעַ לְעוֹמֵק רוּם,
מִבְּלִי הִבֵּט עַל מַצְבּוֹ וּמַעֲמָדוֹ בְּרַגַע
לְפָנָי זֶה. וְהַגּוֹרֵם לָזֶה יָכוֹל לְהִיֹּת
אֲפִילוּ דְבַר קָטָן וְנִיּוּצִיץ קָטָן, כִּינֵן
שְׁאִין זֶה מִשְׁמַשׁ אֶלָּא לְפַתִּיחַת
אוֹצְרוֹת הָאִין-סוֹף שֶׁיִּשְׁנֵם בְּנִפְשׁ
הַשׁוֹמֵעַ אוֹ הַקּוֹרֵא.

בְּכּוֹד וּבְרַכָּה.

בְּטַח נִמְצָאִים תַּחַת יָדוֹ מִפְתָּחוֹת
לְסִפְרֵי חֲב"ד שֶׁעֲרַכְתִּי בְּזַמְנֵים
שׁוֹנִים, מֵתָאִים לְנִקּוּדַה הָרֵאשׁוֹנָה
בְּמִכְתָּבֵי לְעִיל, וְאֲשֶׁר רָאִיתִי בָּהֶם
תּוֹעֵלַת רַבָּה, וּכְנ"ל, לֹא רַק בְּשִׁבִיל
אֲחֵרִים אֶלָּא גַם בְּשִׁבִיל עֲצָמִי.

Hachana for Yud Alef Nissan 5786
with Rabbi Shais Taub
SoulWords.org

Watch live:
youtube.com/@SoulWords/live
French by Rabbi Yahir Elbaze:
youtube.com/@inspirationjuive